

Spennende padleelver i nord

Kartografi: Kåre Holst

Tekst og foto: Espen Prestbakmo

Kart er spennende drømmegeneratorer, særlig de lange blå strekene som slynger seg fra fjellet, ned gjennom skogdaler ut mot havet. Når de blå strekene i tillegg holder seg langt unna veier og tettsteder, kan jeg bli sittende lenge å planlegge, drømme og lure på hva som ligger der ute.

Det var derfor ikke vanskelig å svare ja på invitasjonen til å padle tre slike elvestrekninger på én tur, Poroeno, øvre del av Kautokeino elva og øvre deler av Reisaelva. På oversiktskartet over Nord-Troms, Finland og Finnmark ser man hvordan elvene nesten danner en sirkel rundt et av de mest interessante og urørte naturområdene i nord. Initiativtaker og kjentmann er norsk amerikanske Alv Elvestad. Han har brukt utallige somre til padleturer på Nordkalotten, og er kanskje den padleren som kjenner flest av de spennende blå linjene i området. Med på turen er en internasjonalt sammensatt gjeng av padleentusiaster, kanoinstruktører og friluftsfolk.

I en sommer med den laveste vannstanden på mange år, er det ikke akkurat ideelt å legge turen til de øvre deler av tre relativt små elver. Eller rettere sagt, padle de strekningene som er de mest steinete og tørre, for så å bytte til ei ny elv i fislebekkstørelse når vannstanden endelig blir stor nok til å padle

sammenhengende. Men hva gjør en ikke for å få nye, spennende padleopplevelser. Vær og vannstand er det uansett ikke noe å gjøre med.

Poroeno starter som en liten bekk oppi steinura mot Halti, Finlands høyeste fjell, og ender opp i Bottenvika etter nærmere 500 km. Hele elva er glimrende for padling, men på vår tur er bare elvas øvre deler aktuelle. Elva byr på en fin kombinasjon av rolige partier og spennende elvepadling med myrer, morener og bjørkeskog som følgesvenner. Etter tre og en halv dags padling, når det endelig begynner å bli bra vannstand, forlater vi vassdraget og starter på en lang etappe med vassing og bæring for å komme over mot øvre deler av Kautokeinoelva. Herfra er det også mulig å fortsette padlinga på Lätäsetno ned til Karesuanto. Før vi krysser over mellom vassdragene blir alle kanoer desinfisert for å forhindre eventuell spredning av lakseparasitten Gyrodaktylus salaris.

Kautokeino/Altaelva som nede ved havet er en stor flod, begynner her oppe ved grensa som en liten bekk mellom små myrtjønn. Etter en lang dag med mye vassing og draging over tørre elveleier er det derfor godt å slå leir ved Goatteluobbal. Herfra er elva normalt sett en fin kombinasjon av småstryk og rolige partier, men i år er det så lite vann at det blir mye av den velkjente vassinga ned steinete småstryk. Etter tre dager, når elva endelig har vokst seg stor nok til å padle sammenhengende, dukker de første husene i Kautokeino opp og det er tid for en dags pause, nye forsyninger og planlegging av ei ny elv.

Reisaelva er selve rosinen i pølsa på turen for min del. Jeg har i mange år sittet å sett på kartet over Reisaelva fra Reisa-javri og ned til Imofossen. Her er det nesten sammenhengende med jevnt fall på elva, og største delen av turen gå i et dypt juv. Den første uka på Poroeno og Kautokeinoelva padlet vi i tandemkanoer, men Reisa elva er så bratt og lita

at vi bytter til solokanoer. Elva starter med utløp fra Reisa-javri, herfra er det en dags padling med små vann, rolig elv og stryk. Her oppe går elva gjennom det velkjente vidde-landskapet med myrer og bjørkeskog. Men plutselig endrer landskapet seg. Reisa-dalen starter som et øksehogg av et juv, og forholdene for padling endres tilsvarende. Etter noen km bæring fires kanoene ned juvet til elva, og vi kan forberede oss på å tilbringe de neste dagene dypt nede i Reisaelvas juv. Når raskeste vei til sivilisasjonen går opp de loddrette fjellsidene i canyonen, sier det seg selv at man må passe på å ha marginene på sin side. Lite vann og tildels bratte partier gjør at mange av strykene taues forbi, og noen bæres.

Ved Imofossen gjør elva et 30 m loddrett fall og forsvinner i dyppet av Imojuvet. For å komme forbi her må man ha en lang bæring i ulendt terreng. Bæringa markerer skillet mellom den isolerte pionerferden ned øvre deler av Reisaelva, og de mer benyttede nedre

Info

Alle elvene er flotte hver for seg. Padlemessig er det svært fine turer, men de krever ferdigheter i elvepadling for å kunne gjennomføres på en trygg måte. Dette gjelder særlig de øvre delene av Reisaelva. Kautokeinoelva er den av elvene som egner seg best som begynnerelv. Vi startet vår tur på Meekonjärvi og for å komme dit fløy vi ut fra Kilpisjärvi. Det er også mulig å starte fra norsk side ved Guolasjavri, men det krever mye bæring før en er klar for å starte turen nedover Finland. For å komme til starten på Reisaelva kan man nesten kjøre helt frem til Reisa-javri, og bære/trille siste biten til vannet.

Mer i neste nummer
Lurer du på hvordan en forbereder og gjennomfører en slik lang padletur? I neste nummer presenterer vi en ny artikkel av Espen Prestbakmo som gir deg svarene på alt du lurte på om dette temaet.

delene. Herfra nyter vi for første gang på turen lange og sammenhengende padlestrekninger uten den etter hvert velkjente lyden av steiner når kanoen går på grunn. To uforglemmelige uker med nye, gode venner, flott padling og en dramatisk nordskandinavisk natur avsluttes med morgenbad i fosserøyken fra den 280 meter høye Mollisfossen, og en siste lang etappe ned til havet.